

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Lech Lewicki
Sędziowie:	SA Beata Siewielec (sprawozdawca) SA Bohdan Tracz
Protokolant	st.sekr.sąd. Agnieszka Jarzębkowska

przy udziale Bożeny Wasiewicz prokuratora Prokuratury Rejonowej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2016 r.

sprawy **J. S. (1)**, syna J. i M. z d. D., ur. (...) w C.,

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 3 marca 2016 r., sygn. akt IV K 304/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. M. prowadzącego Kancelarię Adwokacką w L. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych wraz z podatkiem VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze ustalając, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

J. S. (1) oskarżony został o to, że w dniu 21 września 2014 r.

w miejscowości Ł., działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia syna A. S. zadał mu ciosy obuchem siekiery w głowę oraz ostrzem siekiery w okolice lewego przedramienia i lewego uda, w wyniku czego spowodował u A. S. obrażenia ciała w postaci ran kłutych i ciętych ramienia lewego, przedramienia lewego, uda lewego, ran tłuczonych głowy, małżowiny usznej lewej i policzka lewego, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała i spowodowały rozstrój zdrowia pokrzywdzonego na okres poniżej 7 dni tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw.

z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 3 marca 2016 roku Sąd Okręgowy w Lublinie uznał J. S. (1) za winnego tego, że w dniu 21 września 2014 r. w miejscowości L., przewidując możliwość i godząc się na to, usiłował pozbawić życia A. S. w ten sposób, że zadał mu ciosy obuchem siekiery w głowę oraz ostrzem siekiery w okolice lewego przedramienia i lewego uda, w wyniku czego spowodował u A. S. obrażenia ciała w postaci ran kłutych i ciętych ramienia lewego, przedramienia lewego, uda lewego, ran tłuczonych głowy, małżowiny usznej lewej i policzka lewego, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała i spowodowały rozstrój zdrowia pokrzywdzonego na okres poniżej 7 dni, po czym dobrowolnie odstąpił od zamiaru pozbawienia go życia zaprzestając dalszego zadawania ciosów, czym wyczerpał dyspozycję art. 157 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. skazał oskarżonego na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył J. S. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21 września 2014 r. do dnia 9 marca 2015 r.;

na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek siekiery opisanej w wykazie dowodów rzeczowych nr I/963/14 pod poz. 5 na karcie 133 akt;

na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. nakazał zwrócić J. S. (1) przedmioty opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr I/963/14 pod poz.

6-8 na karcie 133 akt, ponadto nakazał zwrócić A. S. przedmioty opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr I/963/14 pod poz. 13 i 14 na karcie 133 akt;

zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. T. M. – L., ul. (...) lok. 214 kwotę 3025,80 zł (trzy tysiące dwadzieścia pięć złotych i osiemdziesiąt groszy) tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego wykonaną z urzędu;

na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych, a wydatkami poniesionymi w toku postępowania obciążył Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżyli obrońca i prokurator.

Obrońca zarzucił orzeczeniu:

I mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia naruszenie przepisów postępowania, tj.:

1. art. 7 kpk przez niezasadne odmówienie wiarygodności złożonym na rozprawie wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie przebiegu zdarzenia i braku zamiaru pozbawienia pokrzywdzonego życia (tj. w zakresie stwierdzenia przez oskarżonego, że nie machał siekierą i nie próbował zadać pokrzywdzonemu ciosu, a obrażenia pokrzywdzonego powstały w trakcie, gdy pokrzywdzony próbował odebrać ojcu siekiere), a nadto przez oparcie się przy ustalaniu przebiegu zdarzenia na opiniach biegłych z Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej (...), pomimo tego, że wnioski opinii z uwagi na nieobszerność materiału dowodowego były jedynie domysłami;

2. art. 170 § 1 pkt 3 kpk przez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o przeprowadzenie eksperymentu procesowego z udziałem oskarżonego i świadka A. T. w warunkach wskazanych w piśmie z 22.12.2015 r. (k. 345-346) - na skutek nietrafnego uznania, że: a) dowód jest nieprzydatny do stwierdzenia okoliczności, na które miał być przeprowadzony, b) odtworzenie dokładnie takich samych warunków, jakie istniały w dniu czynu, nie jest możliwe,

pomimo tego że wniosek zmierzał do ustalenia okoliczności faktycznych mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia (do zbadania, czy świadek A. T. była zdolna do rozpoznania głosu oskarżonego), nie było podstaw do stwierdzenia, że nie jest możliwe odtworzenie istotnych dla przeprowadzenia eksperymentu warunków z dnia czynu, a wskazany przez obrońcę środek dowodowy (eksperyment) nie mógł być uznany za nieprzydatny do stwierdzenia okoliczności z tezy dowodowej;

II. mający wpływ na treść rozstrzygnięcia błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na bezzasadnym przyjęciu, że:

1. oskarżony - działając w zamiarze ewentualnym zabicia pokrzywdzonego - usiłował pozbawić życia A. S. w ten sposób, że zadał mu ciosy obuchem siekiery w głowę oraz ostrzem siekiery w okolice lewego przedramienia i lewego uda (s. 2 uzasadnienia wyroku);

2. oskarżony spowodował u A. S. obrażenia ciała

w postaci ran kłutych i ciętych ramienia lewego, przedramienia lewego, uda lewego, ran tłuczonych głowy, małżowiny usznej lewej i policzka lewego

(s. 2 uzasadnienia wyroku), pomimo tego że obrażenia ciała pokrzywdzonego nie powstały jako skutek zamierzonego ataku oskarżonego na pokrzywdzonego, ale w następstwie wzajemnych prób odebrania sobie siekiery.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku

w całości przez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Żadna z wniesionych apelacji na uwzględnienie nie zasługuje.

Wprawdzie wniesione środki odwoławcze zwrócone są w przeciwnych kierunkach, to obie kwestionują dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę dowodów, stawiając zarzut dowolności i obrazy art. 7 k.p.k.

Zaprezentowana w tym zakresie argumentacja zarówno przez obrońcę, jak i przez prokuratora, sprowadza się do prostego zanegowania poczynionych ustaleń i wybiórczego przeciwstawienia wybranych dowodów, dowodom uznanym przez sąd orzekający za wiarygodne. W przypadku apelacji obrońcy, stanowiącym podstawę faktyczną dowodom skarżący przeciwstawia fragmenty wyjaśnień oskarżonego złożonych na rozprawie przed sądem. Z kolei prokurator eksponuje na poparcie swojego stanowiska fragmenty zeznań świadka A. T..

Z uwagi na to, że oskarżyciel publiczny nie złożył wniosku o doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 457 § 2 k.p.k. odstąpił w tej części od sporządzania pisemnych motywów.

Odnosząc się natomiast do apelacji obrońcy, w pierwszej kolejności za całkowicie bezzasadny uznać należy zarzut obrazy art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom autora apelacji, Sąd Okręgowy słusznie uznał, że wnioskowany przez obrońcę dowód w postaci eksperymentu procesowego z udziałem oskarżonego i świadka A. T. jest nieprzydatny do stwierdzenia okoliczności wnioskowanych przez obronę, z uwagi na niemożność odtworzenia warunków panujących w chwili zdarzenia.

Zważyć należy, że zarówno oskarżony, jak i świadek A. T. nawet w swoich ustnych relacjach podawali rozbieżnie różne szczegóły inkryminowanego zdarzenia, stąd odtworzenie warunków istniejących w chwili przestępstwa, percepcji uczestników, choćby z powodu stanu nietrzeźwości oskarżonego, warunków atmosferycznych, oświetlenia czy w końcu natężenia dźwięku istotnie nie jest możliwe, stąd wniosek dowodowy obrońcy o przeprowadzenie eksperymentu, zasadnie podlegał oddaleniu.

Chybione jest także kontestowanie dokonanej przez sąd orzekający w pierwszej instancji oceny dowodów. Powołane w apelacji fragmenty depozycji oskarżonego z rozprawy nie mogą doprowadzić do podważenia trafności orzeczenia, bowiem pomijają pozostałe fragmenty oraz inne dowody, które legły u podstaw dokonanych przez sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych. Skarżący konstruując w taki sposób treść wywiedzionego środka odwoławczego zdaje się zapominać, że o wartości dowodu nie stanowi ocena z punktu widzenia interesów stron, lecz treść dowodu - tak w aspekcie jego wewnętrznej spójności, jak i w konfrontacji z treścią innych dowodów. Żaden bowiem dowód nie może być oceniany w oderwaniu od wymowy wszystkich pozostałych.

Lektura pisemnych motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia wskazuje, że Sąd Okręgowy, w odróżnieniu od skarżącego, cały ujawniony materiał dowodowy poddał wszechstronnej analizie i ocenił go zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i życiowego doświadczenia. W sposób jasny i przekonujący wyjaśnił, w jakim zakresie obdarzył wiarą depozycje oskarżonego, które z nich przyjął za podstawę ustaleń oraz dlaczego odrzucił wersję zdarzenia prezentowaną przez oskarżonego na rozprawie. Wbrew twierdzeniom apelującego, oceniając wiarygodność oskarżonego, Sąd Okręgowy miał również na uwadze poziom intelektualny J. S. (1).

O dowolności ustaleń nie świadczy zatem, jak chce tego apelujący, sytuacja, gdy w obszarze jednego dowodu sąd uzna za niewiarygodną określoną część depozycji źródła dowodowego, zaś w innej części obdarzy je wiarą, zwłaszcza, że przepisy postępowania karnego nie przyznają prymatu relacjom złożonym przed sądem nad tymi złożonymi na wcześniejszym etapie postępowania. Istotne jest to, by przeprowadzona przez sąd meriti ocena pozostawała w zgodzie z regułami poprawnej oceny dowodów.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, uzasadnienie zaskarżonego wyroku w sposób wyczerpujący motywuje zajęte stanowisko, które pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. i zasługuje na pełną aprobatę.

Niezasadnie dyskredytuje też obrońca dokonaną przez sąd ocenę opinii Katedry i ZMS (...)w L. wskazującej na mechanizm powstania obrażeń A. S.. Zauważyć należy, że Sąd Okręgowy dostrzegł niekategoryczny charakter fragmentów opinii i respektując reguły poprawnego wnioskowania dowód ten poddał wnikliwej i trafnej ocenie.

Odmienne wnioski formułowane w apelacji co do przebiegu zdarzenia pomiędzy stronami nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia, zwłaszcza że opierają się jedynie na wybiórczo eksponowanych fragmentach opinii.

Reasumując stwierdzić należy, że dokonana przez Sąd Okręgowy ocena dowodów jest trafna i nie nosi cech dowolności, podobnie zresztą jak i poczynione ustalenia faktyczne, skoro oparte zostały na dowodach uznanych za wiarygodne. Rozstrzygnięcie jest prawidłowe również w zakresie dokonanej przez sąd pierwszej instancji oceny prawnej oraz rozstrzygnięcia o karze.

Mając na względzie zaprezentowane motywy oraz nie dopatrując się uchybień, które należałoby uwzględnić z urzędu, Sąd Apelacyjny na mocy art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na zasadzie § 4 ust.1 w zw. z § 17 ust. 1 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. /Dz.U.2015.1801/ w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądzono na rzecz obrońcy wynagrodzenie za pomoc prawną świadczoną w postępowaniu odwoławczym.

Rozstrzygnięcie o kosztach za postępowanie odwoławcze uzasadniają względy słuszności i treść art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.